

Trpíte-li neduhem na srdci, máte-li v duši hluboce zakořeněnou nenávist k místu, kde jste, dovolím si použít dramatického výrazu, přetrpěli své dětství. Pak zákonitě jako rodič nedopřejete tuto zkušenost svému potomkovi. Udatně se bráníte být jen představě, že byste měli jít ve stopách svých rodičů a nehledět na vaše bolestné zážitky.

Není divu, že jsem školku nevybíral, ale přímo volil. Dle vzdálenosti a zkušenosti připadala v úvahu pouze jedna. Působila důvěrně, roztomile, nebyla příliš velká. Byl jsem spokojen, o mé dítě bylo pečováno téměř mateřsky, snad za to mohl i onen fakt, že dcera byla mladší tří let, velmi rozmazlená. Mladá vychovatelka ji brala skutečně jako svou dceru. Léta utíkala a co Bůh a lajdácký architekt nechťel, došlo k poškození statiky budovy školky.

A nastala situace, kterou si nikdo nepřál. Dcera, která školku snášela hůře se naštěstí přesunula do školy, ovšem syn byl ten, který byl donucen přejít jinam. Kam? Druhá, mnohokrát zavrhaná, skoro bych i řekl nenáviděná možnost: Pražačka, strašidlo okolí, noční můra nás zkušených.

S velkými obavami jsem přiváděl syna do útrob pekelných. Jaké překvapení, že po otevření vstupních dveří nevyšlehly na mě plameny a nepohltil mě pocit beznaděje a zoufalství. Barevné skříňky s obrázky, ze stropu visela výzdoba, na oknech roztomilé informační tabule. Usměvavá recepční, až později jsem poznal, že se jedná i o uklízečku. Ano, zavrčel jsem si, neboť mi nebylo dovoleno zout si boty a chodit po školce v ponožkách. Zvykl jsem si brzy a vůbec mi nevadilo nasazovat návleky. Prvních několik týdnů jsem stále doufal, při své neochotě smířit se s tím, že nás postihlo něco nečekaně dobrého, že na mě vyskočí nějaký průšvih. Něco, o čem s úsměvem budu moci říci, je to stále ta příšerná budova plná strašidelných dozorkyň. Zoufalý, že se nedaří, zkoušel jsem opravdu všemožné, hledal jsem i drobnosti, bych potěšil své srdce nenávistníka. Marně.

Syn do školky chodil naprosto bez problémů, našel si přátele. Dokonce. Doufám, že to zůstane mezi námi milý čtenáři, jistou dobu hovořil o Gábince jako o své lásce. Až později mi došlo, že onou láskou byla paní ředitelka. Jaký to opak oproti školce minulé, kde i na základě následných zpovědí vychovatelek, děti paní ředitelka spíše děsila. Rok utekl jako voda a já těžko připouštěl, že školka na Pražačce byla kdy strašidelnou a děsivou.

Celé prázdniny jsem žil s jistou nadějí, že teď se teprve ukáže. Teď bude syn předškolák a milé vychovatelky se změní v saně. Podobně tomu bylo jinde. Vybavuji si, jak po tři roky nechávaly dítě jíst pod stolem, neb si hraje, a v roce předškolním na rodiče vybaflí ve smyslu: „To neumí jíst u stolu?“ Zde vůbec nic takového, snad že syn jedl u stolu, nevím. Představte si, přišly úkoly, pracovní sešit. Témata, hry, divadla, zoo. Milion různých zajímavostí. Fantazii se meze nekladou a vychovatelky fungovaly naprosto úžasně. Možná mi nyní nevěříte. Já také jako rodič mohu lhát, mohu se vychloubat a šířit nesmysly, bych své dítě vylíčil co nejlépe.

Chcete důkaz? Syn dělal přijímačky na dvou Základních školách a jeho vědomosti byly až šokující a rozhodně nemalou roli v tom hrála příprava ve školce. Trošku i pomoc sourozence. Jestli nevěříte, poptejte se.

Co říci na závěr? Třebaže to bude znít jako nechutné podlézání, možná i „hujerství“, „řitolezectví“, „rektální alpinismus“ NO A CO? Paní ředitelka Gábinka dokázala nemožné. Převzala peklo a udělala z něj Ráj. A kdo mi nevěří, ať se sám přesvědčí, dveře tam jsou otevřeny a žádný zápach síry nečekejte.

PS: Nebylo neobvyklé, že si můj syn přidal i pět krát ve „školkové“ jídelně, o čem to asi hovoří? A ano, je vybíravý, ale jen když vařím já.

Děkuji moc všem, jmenovitě Martině Dalibové (Tučňáci), Petře Bazikové, Monice Sekavové (Motýlci) a Gabriele Hermannové (ředitelce). /